

LII. ZSOLTÁR.

Dallam : Dicsőitünk és tisztelünk
Örök Isten téged stb.

(Unitárius Énekeskönyv.)

Mit dicsekszel bűneiddel
Te önbizott, te kevély?!...
Nem érzed Isten jóvoltát,
Mely kegyelmesen megbocsát,
S oltalma véd, hogy te élj?!...

Szólsz ármány, ravasz beszéddel,
Melynek hazugság neve;
Nyelved, mint éles beretva
— A nemes kebelt vagdalja —
Te álnokság mestere!...

Szereted a gonoszszágot,
S a mi jó azt megveted;
A bűn, gonosz: bálványképed!
Mi szent, igaz: azt letéped,
Vagy gúnyolva neveted!...

Jaj neked!... az erős Isten
Szent haragja összetör...
Kigyomlál, kitép, kiszaggat,
A halállal elragadtat
Az élőknek földökből...

S az igazak mind ezt látva
Mondják: im a férfi ott! —
Ki az Isten hatalmában
Nem hitt... de bűn, s gazdagságban
Nagy kevélyen megbizott!...

Oh Uram én hajlékodbán
Vagyok, élek és lakok,
Mint a zöldelő olajfa,

Melyet véd kegyelmed gondja —
Jóvoltodban vigadok! . . .

Tisztellek Uram örökké,
Bár alázz, vagy magasztalj . . .
Benned bizom, téged várlak:
Mutasd meg szabadításod,
Mert te jó, s kegyelmes vagy . . .

RÉDIGER GÉZA.

ALKONYÓRÁK.

1. Móz. 3, 8. És ők hallák az Úristen szavát, ki a kertben jár vala, midőn a nap lehült. (Luther ford.)

Ne gyújts még lámpát a szobában,
Most kezd szürkülni csak az est:
E még derengő félhomályban
Mélázok én el örömet.
Elcsöndesült a nap zsvajja,
Lehült a vér, lassan siet;
Az enyhe csillagfény kicsalja
A szelidebb érzelmeket.

Oh nap, ha képed halaványul,
És színvarázsod már letűnt,
Csak akkor tud lelkünk magáru,
S tér önmagába szellemünk.
Erdőn, mezőn ha esti csend ül,
Erdőn, mezőn ha árny borong,
Egyszerre csak szívünk megrendül:
Egy más világ beszéde zsong.

Ez az az óra, melyben Éden
Hűs árnyán az Úr megjelent,
Hogy ott az emberrel beszéljen,
Ki, hajh, a fény betege lett.
Fájón csendült a „Hol vagy Ádám?”
A méla esti csenden át,